

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z udziałem zainteresowanego G.-K. Zakładu Gospodarki Komunalnej i Usług Wielobranżowych Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

o ochronę konkurencji,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 15 grudnia 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 15 grudnia 2011 r. oddalił apelację Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. w R. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 listopada 2010 r. w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu) z dnia 14 maja 2009 r., RKR-5/2009.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 8 ust. 1 i ust. 2 w związku z art. 9 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j.: Dz.U. Nr 122, poz. 1319) oraz art. 381, art. 232 zdanie 2 k.p.c. i art. 288, k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 231 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego.

Pierwszym z zagadnień prawnych sprawy, zdaniem powoda, „jest wykładnia przepisu art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów”, a w zasadzie wątpliwość, czy można oprzeć decyzję w przedmiocie nadużycia pozycji dominującej na danym rynku w sytuacji, gdy decyzja taka opiera się wyłącznie na stwierdzeniu w opinii biegłego, że powyższe rozważania, a także analiza porównawcza, (...) świadczą, że cena hurtowego odbioru ścieków stosowana przez (powoda) nie powinna być taka sama jak taryfowa cena ścieków stosowana w rozliczenia z pozostałymi odbiorcami”, bez podawania konkretnej ceny, jak w danej sytuacji byłaby cena właściwa adekwatną do zaistniałej sytuacji oraz bez podawania podstawy prawnej takiego rozstrzygnięcia. Czy takie stwierdzenie uzasadnia przyjęcie odpowiedzialności na podstawie art. 8 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 w związku z art. 9 ustawy?

Jako kolejne istotne zagadnienie powód wskazuje problem przyjęcia za prawidłowe i zgodne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie okoliczności przedstawionych w opinii biegłego, bez wzywania do wydania opinii niezależnego biegłego, podczas gdy sama opinia jest w toku całego postępowania kwestionowana.

Prezes Urzędu w odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia realizującym przede wszystkim interes publiczny. Polega on na wspomaganium rozwoju prawa, usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, zapewnieniu

respektowania podstawowych gwarancji procesowych oraz uchylaniu ewidentnie sprzecznych z prawem rozstrzygnięć. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno w konsekwencji koncentrować się na wykazaniu, iż wymienione powyżej okoliczności zachodzą w danej sprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 55/12 i powołane tam orzeczenia). Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., stąd w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia. Spełnienie tego wymogu powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.

W ocenie Sądu Najwyższego skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania z następujących powodów.

Po pierwsze, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, w przypadku wskazania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także – w uzasadnieniu wniosku – przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Uzasadnienie wniosku powoda o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego nie spełnia przedstawionych powyżej wymogów. Uwagi powoda umknęło również, że w kwestiach dotyczących art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 19 sierpnia 2009 r., III SK 5/09; z 18 lutego 2010 r., III SK 28/09; z 17 marca 2010 r., III SK 40/09; z 13 lipca 2012 r., III SK 44/11), w tym także w odniesieniu do analogicznego

(por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 lutego 2009 r., III SK 29/08) bądź zbliżonego stanu faktycznego (wyrok Sądu Najwyższego z 18 lutego 2010 r., III SK 24/09). Niezależnie od powyższego Sąd Najwyższy stwierdza, że zagadnienie prawne zawierające w swej podstawie przepis prawa materialnego dotyczy w rzeczywistości kwestii procesowej.

Po drugie, zagadnienie prawne musi bazować na konkretnym przepisie wskazanym w jego treści oraz pozostawać w związku ze sprawą i wnoszoną skargą kasacyjną (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 sierpnia 2012 r., III SK 4/12; z dnia 20 marca 2013 r., III SK 33/12; z dnia 20 marca 2013 r., III SK 37/12). Tymczasem problem prawny wskazany w skardze kasacyjnej powoda jako drugie zagadnienie prawne, nie zawiera w swej treści żadnego przepisu prawa. Ponadto dotyczy kwestii oceny dowodów, która pozostaje poza zakresem kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, orzekł jak w sentencji postanowienia.